

Виждь, грубиятъ езикъ, той е много изразителенъ. Когато нѣкой ти каже нѣкоя обидна дума, ти високо подскочишь отъ земята, засегне те. Щомъ говоря за любовъ, за обичъ, казвашъ: съ тѣзи празни, дѣтински работи нѣмамъ нищо общо. Щомъ ти кажа лъжець, вагабонть, казвашъ: а, защо ме обиждашь?“ Е, питамъ тогава: гдѣ е смисълътъ на нашия езикъ? Казвамъ: това не е правило за всички хора. Има хора, които правятъ изключение.

„И скръбта ви“, казва Христосъ „ще се прѣвърне на радость.“

Ще примиримъ тѣзи двѣ противорѣчия. Нашата култура е култура на скръбта. Единъ братъ въ вѣстникъ „Лжчъ“ се обръща къмъ всички, прави цѣлъ единъ поменникъ, като казва: „Оставете сега вегетарианството, оставете вашитѣ идеи, вижте сега, вашитѣ страждущи братя искатъ помощъ. Че това е Христовото учение! Христосъ ще сѣди свѣта. За какво? — Боленъ бѣхъ, не ме псѣтихте; гладенъ бѣхъ, не ме нахранихте; жаденъ бѣхъ, не ме напоихте“. Празъ е този братъ. Защо е правъ? — Защото нашиятъ сѣтъ е свѣтъ на скръбта. Не е лошо, скръбта е нѣщо хубаво, приятно. Скръбта, това е приготвление. Сега, като ви говоря, че скръбта е приготвление, разбирамъ, че тя е подготвителна страна къмъ истинския животъ, който иде. Е, мислите ли, че за въ бждеще, когато ще градимъ кжщитѣ, ще има нужда да сѣчемъ дърветата? Не, трѣбва да прѣстане сѣченето на дърветата, трѣбва да прѣстане убиването на хората и затварянето имъ въ затвори, трѣбва да прѣстане убиването на животнитѣ! Всичката тази култура съ своитѣ приоми и методи е неприложима за истинския животъ. Методитѣ ѝ сж неприспособими. Ние гозоримъ за истинския животъ. Вземете съзрѣменнитѣ религиозни и не религиозни хора. Еднитѣ говорятъ за Бога, другитѣ Го отказватъ и спорятъ. Какви схващания иматъ тѣ за Бога? Еднитѣ казватъ, че има Господъ, другитѣ казватъ, че нѣма Господъ. Но и еднитѣ и другитѣ, въ своитѣ дѣйствия, иматъ едни и сжщи методи. Онзи, който проповѣдва за Бога, по сжщия начинъ ще те заколи, по сжщия начинъ ще те одере, по сжщия начинъ ще те изтезаза, както и онзи, който не вѣрва въ Бога. Пи-